

„Konec, konec je!“ je završalo po barakah. „Pazi, skloni se, da te ne ubije!“ „Ah, čemu! Sedaj ne bo ubilo!“

„Beži, skloni se, skrij se!“ so mu klicali iz barake in ga vabili k sebi.

„Nikamor se več ne skrijem; saj tako pridejo...“

Sredi taborišča je zadivjal orkester, ujetniški orkester.

„Muzika; naši igrajo!“ so planili iz barak in se kriče pridružili muzikantom. Vse se je smejalo, križem kričalo in drvelo z muziko. Straže so izginile. Verige so počile, vse se je razmahnilo.

„Svoboda, svoboda!“

GUSTAV STRNIŠA:

DAMA.

Š. K.

Pogled njen: demon je zanetil kres
ognjenega vesoljstva v tihi mrak, —
bog spuščal strele svetle iz nebes —
v trepetu ljubil ust sem žarkih mak. —

Objem: odprla zemlja je skrivnost,
iz žil ognjenih plal življenja val —
začutil sem njegovo globokost
in v sili sem stvarjenja trepetal —

Nasmeh njen: Lahno se je gibal svod
in tresel zemlje se svetel tečaj —
zakrvavelo solnce je — zahod
spojil se v jutra zlatega sijaj —

A njen poljub: presekal kerubim
neba je zastor, tiho zaihtel,
v zavisti ž njim zaplakal serafim, —
v grmenju satan divje je zaklel —

*Ni več tako nejasno;
a solnce se mi - solnce!*

